

EL TEMPS

Les barbes de Juppé

S ha de posar fi a l'actual estil de poder, a la sacralització del poder, hem d'encarnar un poder moderat, humà i democràtic". Aquestes eren paraules pronunciades per

l'actual primer ministre francès, Lionel Jospin, l'endemà de la primera volta de les eleccions legislatives franceses, tinguda el passat 25 de maig. Aleshores, Jospin era només secretari general del Partit Socialista Francès i candidat a primer ministre amb moltes possibilitats de desbancar Alain Juppé del càrrec. Això sí, els resultats li eren força favorables.

Tornem, però, a les paraules de l'avui primer ministre. Contra l'actual "estil de poder" cal "poder moderat, humà i democràtic". Estil de poder. Vet aquí el gran defecte de la dreta francesa, que també era criticat al mateix temps, si fa no fa, per un ministre del govern de Juppé. Aquesta ha estat una de les claus bàsiques d'aquests últims anys. S'ha governat amb prepotència. Una manera de fer política que provocava una baixada dels índexs de popularitat del primer ministre, un tecnòcrata dur, cada vegada que aquest feia una aparició pública o protagonitzava una intervenció televisiva.

La repercussió a l'estat espanyol d'aquesta victòria socialista a França, que es produeix just després de la victòria dels laboristes de Tony Blair a Gran Bretanya, s'ha d'analitzar més que en clau socialista, en clau d'exercici del poder. És fins a cert punt comprensible l'alegria en les files socialistes –extensible a les esquerres en general, no oblidem que Jospin governa amb comunistes i verds–, però ni el PSOE ni EU estan per a moltes celebracions. Els primers estan encara immersos en la ressaca de la pèrdua de les eleccions. Una ressaca electoral combinada amb una borratxera judicial derivada d'un seguit de casos de corrupció que tot just acaba de començar. Després de

Roldán, vindran Filesa i més, molt més GAL. En aquest sentit, el congrés federal que el PSOE celebrarà aquest mes a Madrid, revelarà algunes pistes sobre les intencions d'un Felipe González que no es desprendreà en cap moment de tots aquests casos judicials esmentats. Serà, el dit congrés, una bona escaparata de les novetats que ens depararà la futura moda tardor-primavera de la família socialista.

Quant a EU, Julio Anguita vol la casa neta de pragmàtics desideologitzats i ha començat a donar carnassa moderada al PCE, que continua sent la seua mesura de totes les coses. El ressentiment antisocialista no li permet eufòries afrancesades.

Davant d'una oposició que només dóna símptomes d'entesa en terres gallegues –la dreta caciquil hi governa fa molts anys–, qui realment ha de mirar-se el melic amb el prisma de les eleccions franceses és el PP. I no cal retrocedir fins a l'inici del mandat de José Maria Aznar per trobar-hi similituds en l'estil d'exercir el poder. En els mateixos diaris que ens informen en titulars de portada de la derrota de la dreta francesa, hi trobem la guerra del govern del PP a força de decret contra tot mitjà de comunicació que no combregue amb la seua política, amb episodis tan fatxendes com els

"Episodis tan fatxendes com els protagonitzats pel portaveu del govern, Miguel Ángel Rodríguez, entre d'altres... són només alguns pessics que parlen per si sols d'un estil de governar que Juppé coneix bé."

protagonitzats pel portaveu del govern, el desafortunat Miguel Ángel Rodríguez. Veure tot el ministeri fiscal acusant el govern de trencar el model constitucional amb els nomenaments de Jesús Cardenal com a nou fiscal general, que al seu torn nomena Eduardo Fungairiño fiscal en cap de l'Audiència Nacional contravenint el criteri unànime –expressat per tres vegades– del Consell Fiscal no és gaire allixonador. L'enfortiment de l'ensenyament privat; la vigilància de la Guàrdia Civil als manifestants a favor de l'ensenyament públic en la protesta tinguda a Madrid; la llei del futbol; la política sanitària i la censura televisiva al País Valencià; etc. Són només alguns pessics que parlen per si sols d'un estil de governar que Juppé coneix bé. ■